

9. BILI SO NAŠI . . . (19)

Bili so naši šahovski prijatelji, vzorniki in učenci, sodelavci in soorganizatorji, sotekmovalci in nasprotniki, brez katerih si je v določenih obdobjih težko predstavljati delovanje društva in uspehe, ki jih je društvo doseglo. V društveni preteklosti bodo ostali trajno zapisani, saj je njihovo delovanje neločljivo povezano z vsem, kar se je v društvu dogajalo, o čemer smo skupno sanjali in ustvarjali ter česar smo se veselili.

Lidija Horvat (1965 -1980)

Lidija Horvat je prve poteze na šahovnici odigrala v šahovskem krožku osnovne šole v Juršincih. Pokazala je izreden smisel za šah ter kmalu dosegla nekaj izrednih rezultatov med pionirkami, kjer je trikrat zastopala Slovenijo na državnem prvenstvu. Z zmago na mladinskem prvenstvu na Ptujju je osvojila naslov mojstrske kandidatke. Najboljše rezultate je dosegla na moštvenih tekmovanjih. Leta 1979 in 1980 je za domače moštvo na tekmovanju za Pokal maršala Tita dosegla v desetih partijah 9,5 točk ter odličen rezultat za moštvo mariborskega »Kovinarja« istega leta v drugi zvezni ligi na Bledu.

Tatjana Vaupotič je ob njeni smrti v svoj dnevnik zapisala: »Ptujski šahisti smo se 22. oktobra z nemo žalostjo poslovili od naše premlade šahovske kolegice, ki ji je zmanjkalo poguma, da bi pogledala tudi resnejšemu življenju v obraz in mu stopila nasproti. Lidija – adijo in žal nikoli več nasvidenje !«

Milan Šeruga (1947–1992)

Milan Šeruga iz Vidma pri Ptujju je šahovsko igro vzljubil v rani mladosti in ji ostal zvest do prezgodnje smrti. V sedemdesetih in osemdesetih letih je bil stalni član prvega moštva v Šahovskem društvu Ptuj, za katero je uspešno nastopal na republiških prvenstvih in v drugi zvezni ligi, z veliko zavzetostjo pa je opravljal tudi številne društvene funkcije. Bil je aktiven šahovski sodnik ter je sodil številne turnirje na Ptujju in bil leta 1990 tudi sodnik na olimpiadi v Novem Sadu.

Najboljše tekmovalne dosežke je Milan Šeruga dosegel v dopisnem šahu, kjer sta njegova vztrajnost in veselje do analize zapletenih šahovskih pozicij prišla do polnega izraza. Že na prvem dopisnem turnirju, ko so ptujski šahisti nastopili na petem moštvenem prvenstvu Jugoslavije, je na tretji deski osvojil prvo mesto s sedmimi točkami, kar je bil najboljši rezultat na celotnem tekmovanju ter dosegel najvišjo »M klaso« in tako obilo prispeval, da je ptujsko moštvo osvojilo prvo do drugo mesto. Za domačine je na dopisnih moštvenih prvenstvih Jugoslavije nastopil še šestkrat. Na osmem in devetem prvenstvu, ko so Ptujčani osvojili naslov državnih prvakov, je na tretji deski dosegel najboljši rezultat.

Zelo uspešen je bil tudi na sedmem in enajstem moštvenem prvenstvu, ko je bi na svoji deski tretji oz. drugi do tretji. Milan Šeruga je bil izrazit moštveni igralec, zato je bil manj uspešen na individualnih turnirjih (drugi do tretji na polfinalu prvenstva Jugoslavije in peti do osmi na prvem prvenstvu takratne republike Slovenije).

Ferdinand Zupančič – Nandi (1933-1997)

Čeprav je Ferdinand Zupančič-Nandi rojen Ptujčan, je večino življenja delal v Tovarni aluminija v Kidričevem, kjer je tudi prebival. Že v mladih letih je postal član ptujskega šahovskega društva, sodeloval na društvenih tekmovanjih in občasno nastopal na ekipnih tekmovanjih. V okolju, kjer je delal in živel, je bil neutrudljiv organizator šahovske dejavnosti ter ima velike zasluge, da je sindikalni šah v njegovem podjetju dosegel zavidljiv nivo. Po upokojitvi in vrnitvi v domači kraj je Nandi Zupančič, večina ga je klicala kar »stric«, postal oskrbnik in gospodar društvenih prostorov, skrbel je za vse, od inventarja in opreme do odpiranja in zapiranja društvenih prostorov, ob tem pa je bil tudi organizator in šahovski sodnik ter igralec, če je bilo potrebno. Bil velik ljubitelj šahovske igre, prijeten partner in zanesljiv sodelavec in soorganizator.

Edo Rudolf (1922–2000)

Edo Rudolf leta 1975.

Edo Rudolf je bil rojen leta 1922 v Celju, kjer je v mladosti spoznal v neizmerno vzljubil šahovsko igro. Leta 1947 je bil službeno premeščen na železniško postajo na Ptuju in se takoj aktivno vključil v šahovsko življenje našega mesta. V letih 1951 do 1956 je šestkrat zmagal na društvenih prvenstvih, na katerih je do upokojitve in vrnitve v rodno Celje redno sodeloval. Ves čas je bil nenadomestljiv igralec ptujskega moštva, za katero je dosegel tudi več odličnih rezultatov. Šestnajst let, od 1956 do 1960 in od 1963 do leta 1971, je bil predsednik društva. Uspehi, ki jih je društvo doseglo v petdesetih in šestdesetih letih prejšnjega stoletja, so neločljivo povezani z njegovim imenom.

Jurica Škarja (1942–2003)

Jurica Škarja leta 1978.

Po prihodu v Slovenijo se je Jurica Škarja zaposlil kot električar v Tovarni glinice in aluminija v Kidričevem. Tu je postal kavarniško–gostilniški šah eno od njegovih priljubljenih načinov sprostitve in zabave. Kmalu je postal izredno spreten in neugoden kavarniški igralec, ki je z velikim uspehom nastopal za sindikalno moštvo svoje delovne organizacije na številnih »aluminijadah« in drugih sindikalnih tekmovanjih. Leta 1966 je postal član Šahovskega društva Ptuj, za katero je občasno nastopal na moštvenih, predvsem hitropoteznih tekmovanjih, večkrat pa tudi na društvenih prvenstvih. Najuspešnejši je bil na društvenem prvenstvu leta 1975, ko si je z Danilom Polajžerjem razdelil drugo do tretje mesto, istega leta je dosegel tudi odmevno zmago na simultanki na Ptujju proti svetovnemu prvaku Anatoliju Karpovu.

Leta 1978 je odkril dopisni šah, ki je postal njegov spremljevalec pri nočnih dežurstvih v TGA Kidričevo. Zmagal je na polfinalnem turnirju za prvo prvenstvo Republike Slovenije leta 1978 ter v finalu zasedel odlično četrto mesto med sedemnajstimi udeleženci. Manj uspešno je nastopil še za ptujsko moštvo na VII. moštvenem prvenstvu Jugoslavije, nato pa ga je dalj časa zanimal zgolj še »kavarniški« šah. Dopisnemu šahu, kjer je dosegel največ, se je vrnil leta 1994 ter nastopil na drugem državnem prvenstvu, kjer je zasedel sedmo mesto, na tretjem državnem prvenstvu pa je končal na repu razpredelnice.

Ptujskim šahistom bo ostal v spominu njegov južnjaški temperament in neskončno duhovičenje, zaradi katerega v njegovi družbi nikoli ni bilo dolgočasno. Duhovita in polna pasti je bila tudi v njegova »kavarniška« igra.

Jože Čič (1937 – 2005)

Ime Priimek

Jože Čič se je rodil leta 1937 v prekmurskem kraju Ivanci v učiteljski družini, ki so jo med drugo svetovno vojno izselili na Hrvaško. Po končani vojni se je s starši vrnil v Prekmurje, živel nato v Veliki Nedelji in na Ptuju in leta 1955 maturiral na gimnaziji, kjer je spoznal in vzljubil šahovsko igro. Po končani Filozofski fakulteti se je zaposlil na Ptuju, kjer je delal do upokojitve kot profesor angleščine. Že v gimnazijskih letih se je aktivno vključil v domače društvo, deloval v nadzornih organih društva, sodeloval pri urejanju priložnostnih publikacij in pri korekturi tekstov za jubilejni zbornik društva.

Vendar ga je popolnoma prevzel zgolj hitropotezni šah, v katerem je našel prijetno zabavo in sprostitev ter spoznal številne prijatelje. Redno je sodeloval na vseh tovrstnih turnirjih na Ptuju, bil zmagovalec celoletnega ciklusa hitropoteznih tekmovanj leta 1985, 1990 in 2000 ter zasedel drugo mesto leta 1983, 1984, 1992, 1993, 1994 in 1997. Prave turnirske partije vse življenje sploh ni odigral ! Zato pa je pa zelo rad in redno nastopal na šahovskih simultankah na Ptuju, kjer je z znanimi mojstri dosegel nekaj zelo lepih rezultatov. Zadnja leta je pričel uspešno nastopati na domačih turnirjih v pospešenem šahu v katerem je leta 2001 postal zmagovalec celoletnega ciklusa tekmovanj, leta 2004 pa je v skupnem seštevku osvojil drugo mesto, redno pa je nastopal tudi na tovrstnih turnirjih, ki jih je prirejala šahovska sekcija Spuhlja.

Številnim ptujskim šahovskim prijateljem bo »profesor«, kot so ga vsi klicali, ostal v nepozabnem spominu kot reden gost društvenih prostorov, ki jih je ob torkih in petkih odpiral in zapiral ter redno vodil turnirje »družabnega šaha«, kjer je bilo dovoljeno ob strogih pravilih šahovske igre nekoliko več sproščenosti in neposrednih komentarjev dogodkov na šahovnici.

(19) Janko Bohak, zasebni arhiv.

